

เทศน์อบรมฆราวาส ณ ธนาคารแห่งประเทศไทย

เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๑

ธรรมเลิศ

ก่อนที่จะให้ศีลแก่บรรดาพี่น้องชาวพุทธเราทั้งหลาย หลวงตาขอเตือนและให้เป็นหลักใจในกาลต่อไปด้วย ประเทศไทยเราเวลานี้ส่วนมากถือพุทธศาสนาเพียงสักแต่ประเพณี เช่นรับศีลไปอย่างนี้ก็รับจริง มยฺ ภนฺเต ฯ ไปงานไหนก็มีแต่ มยฺ ภนฺเต มยฺ ภนฺเต แต่เวลารับไปแล้วเอาศีลนั้นไปเผาแหลกหมดเลย กลายเป็นสูญไปหมด ไม่ค่อยมีศีลติดเนื้อติดตัว มีแต่ลมปาก

ผู้ให้ก็ นโม ตสฺส ให้ แล้วผู้รับศีลก็เหมือนกัน ปาณาติปาตา เวหฺมมํ อปาทนํ ไม่ทราบว่าเป็นอย่างไร อทินนาฯ เป็นอย่างไร ไม่เคยรักษาไม่เคยสนใจ กามเมสุ มิจจาจาร เวลานี้กำลังตีตลาดเต็มบ้านเต็มเมือง ไม่เคยเห็นใครมีความสนใจแต่อย่างใดที่จะรักษา เพื่อความสงบร่มเย็นแก่ตนและครอบครัว มุสาฯ การโกหกปกปิดนี้ไม่มีใครเกินชาวพุทธเรา สุราฯ ก็เหมือนกัน เป็นบ้าสุรากันทั้งประเทศ ไม่มีใครเป็นผู้ที่จะมีสมบัติผู้ดี เห็นตัวของตัวมีคุณค่ายิ่งกว่าสุรา สุราเลยมีคุณค่ายิ่งกว่าคนทั้งคน เลยกลายเป็นบ้าสุราไปทั้งบ้านทั้งเมือง

เพราะฉะนั้นเวลาอาราธนารับศีล หลวงตาจึงไม่อยากจะให้ศีล ให้เอาเจตนาวิริตีตามความถนัดใจ โดยความเป็นผู้มีหิริโอตตปปะ คือเป็นผู้สะดุ้งกลัวต่อบาปแล้วเจตนาวิริตีภายในใจ ดีกว่าที่จะมา มยฺ ภนฺเต มยฺ ภนฺเต รับไปแล้วไม่รักษา เอาศีลไปเผาไฟให้กลายเป็นสูญไปหมดนี้มากมายประเพณีของชาวไทยเรา เลยศาสนากลายเป็นศาสนากระดาษะเศษไป ไม่เกิดผลเกิดประโยชน์อะไร เวลานี้ศาสนากำลังเป็นกระดาษะอยู่ในตู้ในหีบล็อกกุญแจเอาไว้ มีแต่กิเลสออกตีตลาดลาดเลาแหลกเหลวไปหมด ไปที่ไหนเห็นแต่กิเลสออกหน้าออกตารูมล้อมอยู่ไปหมด ไม่มองเห็นคนทั้งคนเลย

ทั้ง ๆ ที่เราก็คือชาวพุทธแต่เรื่องพิธีนั้นเต็มบ้านเต็มเมือง เออะอะก็พิธี มยฺ ภนฺเต มยฺ ภนฺเต ว่ากันไปหาประโยชน์อะไรก็ไม่รู้ ไม่สนใจที่จะต้องปฏิบัติ วันนี้หลวงตาจึงขอภัยจากพี่น้องทั้งหลายด้วย ในฐานะท่านทั้งหลายก็เป็นลูกศิษย์ตถาคต เป็นพุทธบริษัทคือชาวพุทธ ผู้แสดงเองก็เป็นพุทธบริษัท ภิกษุบริษัทให้พากันทราบบ้าง ไม่กระตุกบ้างไม่รู้เนื้อรู้ตัวว่าศาสนานี้เพียงเป็นพิธี แต่เรื่องกิเลสตัณหาอันเป็นทองคำทั้งแท่ง ๆ ทั้ง ๆ ที่เป็นขี้หมูราขี้หมาแห้ง พากันขี้ขย้ออยู่ตลอดเวลา

ความโลภก็ขี้ตลอลเวลา ได้เท่าไรไม่มีเมืองพอ ได้จนตายไม่มีเมืองพอ ความโลภนี้แลเคยทำลายคนให้ได้รับความเดือดร้อนวุ่นวาย สมบัติที่ได้มาจากความโลภมาก

น้อย ได้มาจากความอยากมากน้อยนั้นไม่ได้เป็นทุกข์ มันเป็นทุกข์ที่หัวใจของคนในโลก หิวโหย อยากได้นั้นอยากได้นี้ไม่มีเมืองพอนั้นแล ที่เป็นทุกข์จริง ๆ นี่ละความโลภ ความหิวโหย ความกินไม่อิ่มไม่พอ ความหิวมีมากเท่าไรก็สร้างความทุกข์ให้เจ้าของ มากเท่านั้น ให้ติดให้ตื้อ วังเต้นชวนชววย หาในทางที่ถูกก็ยังมี แต่หาในทางที่ผิดนี้ยังเป็นยาพิษมาเผาไฟแก่ตนเองนี้มากต่อมากที่สุด นี่เรื่องของกิเลสตีตลาดตีอย่างนี้

ราคาตัณหาก็คือเหมือนกัน เวลาที่บ้านเมืองของเรามีแต่ราคาตัณหาออกหน้าออกตา ต่างคนต่างชูหน้าชูตาราคาตัณหา ศีลธรรมไม่สนใจ เฉพาะอย่างยิ่งกาเมสุ มิจฉาจาร นี่ตัวสำคัญมาก ตัวทำลายครอบครัวเหี้ยมเรื้อนให้หาความเป็นสุขไม่ได้ ผู้ชายคนหนึ่งมีเมียแล้ว ผู้หญิงคนหนึ่งมีผัวแล้ว แต่ไม่พอ นั่นละความไม่พอ ความหิวโหยนั้นแล มันสร้างขวากสร้างหนาม สร้างพินสร้างไฟเผาไหม้ตัวเองและครอบครัวให้แตกกระจาย ไร้ใจกันไม่ได้

นอนแนบกันอยู่ทั้งคืน พอเปลोटตัวเท่านั้นเป็นลิงเป็นค่าง เป็นโจรมหาโจรไป แล้ว หาผู้หญิงกาฝากเข้ามากัดตบกัดปอดภรรยา แล้วภรรยาก็หาผู้ชายกาฝากเข้ามากัดตบกัดปอดสามี สุดท้ายก็ต่างคนต่างเอาพินเอาไฟเผากัน เข้าบ้านหากันมีแต่เรื่องพิน เรื่องไฟทะเลาะเบาะแว้งกันตลอดเวลา เรายังไม่เห็นโทษของมันถึงเรื่องกาเมสุ มิจฉาจาร ราคาตัณหานี้เป็นตัวรุนแรงมาก เวลาที่กำลังส่งเสริมกันอย่างออกหน้าออกตาจนหาหิริโอตตปะไม่ได้ ท่านผู้มีศีลมีธรรมดูแล้วขะแยงสลดสังเวช แต่เรานั้นเพลินเป็นบ้ากันทั้งโลกทั้งสงสาร เป็นยังไงเมืองไทยชาวพุทธเราไม่รู้เนื้อรู้ตัวบ้างหรือ

ศาสนาของพระพุทธเจ้ากระเทือนโลกมา ๒,๕๐๐ ปีนี้เป็นศาสนาตุ๊กตาเหรอ พระพุทธเจ้าเป็นพระพุทธเจ้าตุ๊กตาเหรอ พระธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นธรรมตุ๊กตาเหรอ พระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้าทั้งสามพระรัตนตรัยนี้เป็นสิ่งวิเศษเลิศเลอที่สุด ไม่มีอะไรเกินแล้วในโลกทั้งสามนี้ จึงได้ยกเทิดทูนขึ้นมา บรรดาพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์เทิดทูนธรรมนี้ทั้งนั้น เพราะท่านเป็นผู้ทรงธรรม เป็นผู้เห็นธรรม เป็นผู้รู้ธรรม เป็นผู้ละกิเลสกองทุกข์ทั้งหลายจากกิเลสทั้งหลายนี้ด้วยธรรม ท่านตรัสรู้ธรรมท่านนำธรรมที่วิเศษวิโสซึ่งท่านครองอยู่นั้นมาประกาศธรรมสอนโลก อันเป็นธรรมเลิศเลอมาสอนโลก

ต้องขออภัยด้วยนะเวลาพูดนี้หลงหน้าหลงหลังไม่เหมือนแต่ก่อนแล้ว พูดแล้วจับหน้าใส่หลังจับหลังใส่หน้า เวลาที่ธาตุขันธ์ไม่อำนวยแล้วมีแต่ใจเท่านั้น ความจำก็เป็นเครื่องมือ ความคิดความปรุงก็เป็นเครื่องมือ เวลาที่เครื่องมือรู้สึกว่ามีสึกหรอไปมากแล้ว วันนี้พูดก็สับสนสับสนทำ จึงขออภัยจากบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ขอให้ฟังเอาตามเนื้อ

อรรถนื้อธรรมตามหลักความจริง ศาสนาจะแสดงตั้งแต่ความจริงล้วน ๆ ไม่แสดง โทกหกปกลมปลิ้นปล้อนหลอกหลวงเหมือนกิเลส ซึ่งมันตมโลกอยู่เวลานี้ ให้เป็นฟินเป็นไฟเผาไหม้กันไปหมด เห็นหน้ากันทำประจบประแจงประดับร้านสวยงามทุกอย่าง คำพูดก็สวยงาม กิริยาท่าทางทุกอย่างสวยงาม แต่หัวใจเป็นไฟไวใจกันไม่ได้ นี่คือกิเลสมันเคยเผาโลกเผาสงสาร

ตะกั๊นนี้ได้พูดถึงเรื่องราคะตัณหา มันกำลังรุนแรงนะเวลานี้ มันแสดงออกมาอย่างไม่มีหิริโอตตปะปะ จนกลายเป็นคนหน้าด้านไปแล้ว ชาวพุทธเรากลายเป็นชาวพุทธหน้าด้าน กลายเป็นชาวผีไปโดยไม่รู้สีกตัว เห็นเขาทำอะไร ๆ ก็ตื่นฮือกับเขา ฮือกับเขาอะไรก็ฮือกับเขา หาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้เลย นี่เพราะใจไม่มีหลัก ใจไม่มีธรรม ธรรมเป็นเครื่องชำระจิตใจ ธรรมเป็นหลักเป็นเกณฑ์ในการประพฤติปฏิบัติ ให้มีหลักมีเกณฑ์ ต้องมีธรรม คำว่าธรรมคืออะไร ธรรมเป็นกลาง ๆ ได้แก่เหตุผลที่ถูกต้องดีงาม หรือผิดถูกประการใดยึดมาแยกดูสิ่งเหล่านั้น ควรหรือไม่ควร ถ้าไม่ควรก็ไม่ทำ สิ่งที่ควรแล้วทำ

ตะกั๊นนี้พูดถึงเรื่องราคะตัณหา อันนี้เตลิดเปิดเปิง ถ้าเป็นแม่น้ำก็ไม่มีฝั่งละ เวลา นี้เมืองไทยเรากำลังราคะตัณหาทำลายฝั่งเสียหมด มหาสมุทรทะเลเขายังมีฝั่งมีแดน แต่ราคะตัณหามันครอบอยู่ชาวพุทธของเรานี้ไม่มีฝั่งมีแดน เป็นบ้ำกันหมดทั้งบ้านทั้งเมือง นำสลดสังเวชนะ นี้ขอนำธรรมะปาที่ารู้ได้เห็นด้วยการปฏิบัติมาชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบ นี่คือธรรมเป็นของจริง ธรรมะเป็นของจริง พูดออกมาตามหลักความจริง ธรรมะเป็นของสะอาด ไม่ได้สกปรกโสมมเหมือนกิเลส เหมือนภาษาของกิเลสที่ปลิ้นปล้อนหลอกหลวง มียังงสอนตามหลักความจริง จึงเรียกว่าธรรม เป็นที่ไวใจได้ เป็นที่ตายใจได้

คำว่าธรรมนั้นคือเหตุกับผลลงกันแล้วเรียกว่าธรรม คำว่าธรรมเท่านี้พวกเราทั้งหลายก็พอทราบกันแล้ว ธรรมแท้นั้นเป็นธรรมชาติที่เลิศเลอที่สุดแล้ว พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์เลิศเลอที่สุด เป็นผู้ครองธรรมประเภทนี้เลิศเลอที่สุด คำว่าธรรม ๆ นี้เมื่อพูดกลาง ๆ แล้วขอเทียบให้พี่น้องทั้งหลายทราบว่า คำว่าธรรมนี้เป็นธรรมชาติที่เลิศเลอที่สุด ครอบโลกธาตุนี้คือธรรม ถ้าเทียบก็เหมือนน้ำมหาสมุทร น้ำมหาสมุทรกว้างแคบขนาดไหน แม่น้ำสายต่าง ๆ ที่ไหลลงมาจากสายต่าง ๆ นั้น เรียกได้ว่าแม่น้ำนั้น ไหลมาจากสายนั้น แม่น้ำนี้ไหลมาจากสายนี้ ไหลมาจากสายไหนก็เรียกว่าแม่น้ำนั้น ไหลมาจากสายนั้น ๆ พอรวมลงไปแล้วเข้าสู่มหาสมุทร

เมื่อน้ำเหล่านั้นไหลลงสู่มหาสมุทรทะเลหลวงแล้วแยกไม่ออกว่าน้ำนี้มาจากสายไหน ๆ พูดได้คำเดียวแต่ว่าแม่น้ำมหาสมุทรทะเลหลวง นี้ฉันใดก็เหมือนกัน คำว่าธรรม

เท่านั้นเป็นเหมือนกับแม่น้ำมหาสมุทรทะเลหลวงนั่นเอง แต่ให้ชื่อว่ามหาวิมุตติมหา
 นิพพาน กว้างขวางยิ่งกว่าแม่น้ำมหาสมุทรนี้เป็นไหน ๆ ครอบโลกธาตุ คือน้ำมหา
 วิมุตติมหา นิพพาน นั้นแลเรียกว่าธรรมแท้ บรรดาผู้ปฏิบัติธรรม บรรลุธรรมเข้าถึง
 อรหัตถภูมิเพียงเท่านั้น ก็เท่ากับน้ำสายต่าง ๆ คือผู้บำเพ็ญคุณงามความดีทั้งหลาย เท่า
 กับเดินมาก้าวเข้ามาสู่น้ำมหาวิมุตติมหา นิพพาน เดินเข้ามาตามหลังกันเข้ามาเรื่อย
 ผู้นี้บรรลุวันนี้ ผู้นั้นบรรลุวันนั้นเท่านั้น

แล้วผู้สร้างคุณงามความดีประเภทต่าง ๆ ก็เรียกว่ากำลังก้าวเข้ามาสู่มหาวิมุตติ
 มหา นิพพาน เช่นการให้ทาน การรักษาศีล การเจริญเมตตาภาวนาทุกด้านทุกทางซึ่ง
 เป็นความดีแล้ว เท่ากับต่างคนต่างเดินมาตามแถวคลองน้ำนั้นจนกระทั่งถึงน้ำมหา
 วิมุตติมหา นิพพาน พอเข้าถึงนั้นแล้วท่านเรียกว่าบรรลุอรหัตถภูมิ ผู้บรรลุอรหัตถภูมิแล้ว
 เป็นธรรมทั้งแท่ง กลายเป็นมหาวิมุตติมหา นิพพานเช่นเดียวกันหมดแยกไม่ออก นี้
 ละมากลายเป็นธรรมอย่างนี้เอง

บรรดาผู้ปฏิบัติธรรมเมื่อก้าวเข้าสู่ธรรมประเภทนี้แล้ว แยกไม่ออกว่าคนนั้นมา
 จากไหน ผู้นี้มาจากไหน ไม่มี เป็นธรรมชาติที่บริสุทธิ์พุทธโธ เป็นธรรมชาติที่เลิศเลอ
 เสมอกันหมด เหมือนกับแม่น้ำสายต่าง ๆ ที่ไหลลงสู่มหาสมุทรทะเลแล้ว เป็นแม่น้ำ
 มหาสมุทรทะเลอย่างเดียวกันแยกกันไม่ออก นี้ก็เหมือนกันมหาวิมุตติมหา นิพพาน
 ซึ่งครองโลกมาก็กัปก็กลับแล้วนี้ เรียกว่าธรรม ธรรมเลิศก็คือธรรมชาตินี้แลที่พระพุทธ
 เจ้านำมาสอนโลก ถ้าว่าเทียบก็เหมือนทองทั้งแท่ง ๆ นั้นแล ก็เลิศดีมหาเหล่านั้นเป็น
 เหมือนกับขี้หมูราขี้หมาแห้ง เป็นคู่แข่งของธรรมทั้งหลายให้ได้รับร่ากันอยู่ตลอดเวลา

เพราะฉะนั้นโลกนี้จึงต้องมีธรรมมีโลก มีแต่โลกอย่างเดียวมนุษย์สัตว์ทั้งหลาย
 ไม่มีความหมายใด ๆ เลย บุญไม่มี บาปไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี ทั้ง ๆ ที่สิ่งเหล่านี้มี
 มาตั้งแต่เดิม พระพุทธเจ้าทั้งหลายตรัสรู้ ตรัสรู้สิ่งเหล่านี้ทั้งนั้น องค์ไหนมาไม่มีการ
 ปฏิเสธเลยว่าบุญไม่มี บาปไม่มี ยอมรับด้วยกันทั้งหมดพระพุทธเจ้า ไม่ต้องพูดว่าล้าน
 ๆ ๆ ๆ เรานับตั้งแต่เราเกิดมาจนกระทั่งถึงบัดนี้ พระพุทธเจ้าหนึ่งองค์ สององค์ จน
 กระทั่งวันเราตายก็นับไม่จบ พระพุทธเจ้ามากขนาดนั้นละ กลายเป็นแม่น้ำมหาสมุทร
 มหาวิมุตติมหา นิพพาน กว้างแสนกว้าง เป็นอย่างนั้น นี้ธรรมเป็นอย่างนั้น

น้ำมหาวิมุตติมหา นิพพาน นี้เรียกว่าธรรมอันเลิศเลอ ธรรมอันนี้แลครองโลก
 พอให้มีหลักมีเกณฑ์มีความหมายอยู่เวลานี้ คือธรรม เราะลึกถึงพุทธโธก็ถึงมหาวิมุตติ
 มหา นิพพาน ถึงธรรมแท่งนี้เอง แต่ว่าแท่งไม่สนิทใจ ถ้าว่ามหาวิมุตติมหา นิพพานนั้น
 กระจายทั่วครอบโลกธาตุ เหมือนกับว่ามหาสมุทรทะเลนั้นสนิทใจ นั้นละเราระลึกถึง

ธรรม ธรรมอันนี้แลเป็นธรรมที่เลิศเลอที่สุด ไม่มีใครครองได้นอกจากผู้บริสุทธิ์พุทธโธ เช่นพระพุทธเจ้าพระอรหันต์เท่านั้น

แล้วพระพุทธเจ้ามีจำนวนเท่าไรดังกล่าวมาแล้วนี้ มีกี่ล้าน ๆ ๆ ๆ ตั้งแต่วันเกิดมานับจนกระทั่งถึงวันตายนับไม่ครบพระพุทธเจ้า เพราะอุบัติมาเรื่อย ๆ ก็กัปก็กลับแล้ว โลกนี้ตั้งมานานเท่าไร พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้สืบทอดกันมาเรื่อย ๆ มากี่กัปก็กลับแล้ว เหมือนอย่างฝนตกทีละหยดละหยาด ตกไปตกมาก็กลายเป็นทำนองฟ้ามหาสมุทรให้เต็มด้วยน้ำได้ฉับไฉน พระพุทธเจ้าก็ตรัสรู้ธรรมทั้งหลายเป็นเช่นนั้นเหมือนกัน นี้ละมากต่อมาก นี้แลเรียกว่าธรรมเลิศ

ให้ครองที่หัวใจถึงจะรู้ เพียงแต่อ่านในตำรับตำราก็ไม่ผิดอะไรกับเขาเรียนวิชาทางโลก เรียนอรรถเรียนธรรม จำอรรถจำธรรม จำมาแล้วเกิดทิฐิมานะ สำคัญว่าตนรู้หลักนักปราชญ์ฉลาดแหลมคม ยิ่งเขามาบอกว่านี่เป็นตู้พระไตรปิฎกเคลื่อนที่นะ เป็นบ้าไปเลย นี่ละเรียนธรรมเป็นกิเลส กิเลสเอาเป็นเครื่องมือ เอาธรรมเป็นเครื่องมือเป็น อย่างนี้ เวลานี้ธรรมของพระพุทธเจ้าจึงเป็นเครื่องมือของกิเลสได้ดี ไม่ได้เป็นเครื่องมือของธรรมดังที่เรียนมาเลย ต้องเข้าภาคปฏิบัติเท่านั้น ถ้าเรียนแล้วเรียนเพื่อปฏิบัติ นั้นละเป็นเครื่องกำจัดกิเลส

การเรียนนั้นเป็นแบบแปลนแผนผัง เป็นเพียงความจำชี้แนวทางบอก เรา ก็ดำเนินชภาคปฏิบัติ ดำเนินตามหลักความจริงที่ท่านสอนไว้แล้วอย่างไร ที่เรียกว่าสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว ตรัสไว้ชอบแล้วคือตรงจุดที่หมาย ตั้งแต่แรก สวรรค์นิพพานขึ้นไป ตรงจุดที่หมาย ว่าบาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี มีอย่างนั้นไม่สงสัย ใครจะกล้าหาญชาญชัยลบล้างพระพุทธเจ้า ต่อสู้พระพุทธเจ้าว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มี คนนั้นก็ต้องจมวันยังค่ำ ตกนรกไม่มีวันขึ้นเลย ทั้ง ๆ ที่เจ้าของว่านรกไม่มีนั่นแล ผู้จะไปตกนรกคือผู้ที่ต่อสู้พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ที่ตรัสไว้ชอบแล้วอย่างเดียวกันหมด ผู้นั้นแลผู้ที่จะไปจมในนรก

ตะกั๊นนี้เราอธิบายเรื่องธรรมอันเลิศเลอ ที่เราทั้งหลายกล่าวอ้าง พุทธ ธรรม สกฺข สรรณิ คจฺฉามิ อยู่เวลานี้ คือธรรมชาตินี้แล พุทธโธ ธัมโม สังโฆ ก็เป็นสายทางแห่งธรรมอันเลิศนี้ บำเพ็ญเราระลึกถึง พุทธโธ ธัมโม หรือสังโฆ ธัมโมอันนี้เป็นธัมโมสายทาง สังโฆก็เป็นสายทาง ต้องยึดอันนี้ไว้ให้ดี ไปที่ไหนอย่าลืมพุทธโธ อย่าลืมธัมโม อย่าลืมสังโฆ ซึ่งเท่ากับเรายึดสายทางที่จะเข้าสู่ธรรมอันเลิศไม่ปล่อยมือ แล้วก็ถึงเองอย่างนั้น นี้เรียกว่าธรรมเลิศ

ธรรมเลิศนี้ถ้าไม่ปฏิบัติไม่รู้ มีแต่ภาคความจำเฉย ๆ ท่านเหมือนเรา เราเหมือนท่าน เรียนบาปสงสัยบาป เรียนบุญสงสัยบุญ เรียนนรกสงสัยนรก เรียนสวรรค์สงสัย

สวรรค์ จนกระทั่งเรียนนิพพานก็ไปตั้งเวทียู่ในนิพพาน ต่อสู้กับนิพพาน ว่าเอ็งนิพพาน สิ่งเหล่านี้มีหรือไม่มีหนา สุดท้ายก็ให้กิเลสมาลบล้างสิ่งเหล่านี้ไม่มี แล้วสนุกทำบาปทำกรรมอย่างเพลินใจ เวลาตายแล้วจมลงในสิ่งที่ว่าไม่มี ที่ตนว่าไม่มีนั้นคือนรก

พระพุทธเจ้าไม่มีองค์ไหนที่สามารถจะไปลบนรก สวรรค์ นิพพานได้ ไม่มีใครที่จะลบบาปลบบุญได้ เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนให้ละให้บำเพ็ญ อันใดที่เป็นภัยแก่ตัวเอง เช่น บาป อย่าพากันทำ ความอยากนั้นเป็นกิเลส การทำนั้นคือทำตามกิเลส ผลของมันเป็นทุกข์ เมื่อสร้างขึ้นมามาก ๆ เผาคนให้ลงนรกทั้งเป็นก็ได้ นี่เป็นอย่างนี้บาปบุญคุณโทษ เรียนเท่าไรก็ไม่รู้ถ้าไม่ได้เข้าภาคปฏิบัติ เหมือนกับเรามีแปลนบ้านแปลนเรือน มีอยู่เต็มห้องเต็มทับก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร ถ้าไม่นำแปลนบ้านแปลนเรือนนั้นมาสร้างให้เป็นตึกรามบ้านช่อง ตามแบบแปลนแผนผังที่ซื้อมานั้นแล้ว

เมื่อเราสร้างขึ้นมาก็ปรากฏเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา จนกระทั่งสมบูรณ์เป็นตึกเป็นรามบ้านช่องโดยไม่มีอะไรบกพร่องแล้ว นั้นแลท่านเรียกว่าปฏิบัติ คือการก่อสร้าง ได้แก่การประพฤติปฏิบัติตัว ท่านสอนอย่างไรก็ให้ดำเนินตามนั้น ๆ จากนั้นก็โดยลำดับ เช่นท่านสอนให้ภาวนาก็ภาวนา อย่างนักปฏิบัติทั้งหลายร้อยเปอร์เซ็นต์ หรือว่าอย่างน้อยเก้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์ ท่านเป็นผู้ก้าวเข้าสู่เรียกว่าสร้างบ้านสร้างเรือน คือเป็นผู้ปฏิบัติ ท่านเหล่านี้เป็นผู้จะเห็นเหตุเห็นผล เห็นบาปเห็นบุญ เห็นนรกสวรรค์ จนกระทั่งนิพพานประจักษ์ใจไม่ต้องไปถามใคร

ใครจะว่าบาปว่าบุญนรกสวรรค์ไม่มีเพียงไรก็ตาม นั้นเป็นลมปากของคนมีกิเลส ซึ่งสกปรกมากที่สุด แต่ธรรมท่านสะอาด ท่านรู้จริงเห็นจริง จึงเรียกว่าหลักความจริง เมื่อรู้อะไรแล้วคัดค้านไม่ได้ พอเจอเข้าไปบีบด้วยภาคปฏิบัติ อ้อ นรกเป็นอย่างนี้หรือ อ้อ บาปเป็นอย่างนี้หรือ บุญเป็นอย่างนี้หรือ นั่นคือภาคปฏิบัติเข้าไปเจอแล้ว จากนั้นก็ศีลประจักษ์ภายในใจ สมาธิประจักษ์ในใจ เป็นสมบัติของตนด้วย ปัญญาประจักษ์ใจ เป็นสมบัติของตนด้วย จนกระทั่งถึงปัญญาขั้นสุดยอดขั้นสังหารกิเลส

ปัญญาที่เราเรียนจดจำมาจากคัมภีร์ไบเบิลนั้นเป็นปัญญาความจำ แก้กิเลสไม่ได้ เป็นแต่เพียงว่าเป็นแนวทาง เป็นแบบแปลนแผนผังเพื่อเข้าไปฆ่ากิเลสภายใน ด้วยปัญญาอันเป็นความสัตย์ความจริงอยู่ภายในจากภาคปฏิบัตินี้เท่านั้น เมื่อก้าวเข้าไปนี้แล้วศีลก็ประจักษ์ในตัวเอง สมาธิประจักษ์ในตัวเอง ปัญญาทุกชั้นประจักษ์ในตัวเอง จนกระทั่งสังหารกิเลสไม่มีอะไรเหลือแล้วด้วยปัญญาประเภทใด ก็ประจักษ์ในตัวเอง นี้ละท่านเอามรรคเอาผลมาครองที่หัวใจตั้งแต่ต่ำถึงขั้นบรมสุข ท่านครองด้วยภาคปริยัติ แล้วก็ภาคปฏิบัติ จากนั้นก็เป็นปฏิเวธธรรม คือรู้แจ้งแทงตลอด

ไม่สงสัยบาป ไม่สงสัยบุญ เพราะมีจริง ๆ มาตั้งกับตั้งกลับก็กลับแล้ว ไม่สงสัยนรก ไม่สงสัยสวรรค์ ไม่สงสัยนิพพาน เพราะสิ่งเหล่านี้ใจส่งกระจายไปหมดแล้ว พระอรหันต์ทั้งหลายไม่ทูลถามพระพุทธเจ้าเมื่อรู้แล้วในสิ่งเหล่านี้ เพราะเป็นของมีอยู่แล้ว พอตรัสรู้ปึ้งเท่านั้นท่านไม่ถามใครอีกแล้ว เห็นชัดเจนแล้ว นี่ละพระพุทธเจ้าเอาธรรมมาสอนโลก เอาธรรมประจักษ์พระทัย เอาธรรมประจักษ์ใจมาสอนโลก ไม่ใช่เอามางู ๆ ปลา ๆ แล้วตัวเองก็สงสัยในธรรมที่สอนโลกสอนประชาชนทั้งหลาย ตัวเองก็ไม่แน่ใจอย่างนี้ ความไม่แน่ใจก็คือตัวเป็นต้นเหตุ แล้วจะสอนสัตว์โลกให้มีความแน่ใจเห็นจริงได้อย่างไร

พระพุทธเจ้าสอนด้วยความแม่นยำ สอนด้วยความรู้จริงเห็นจริง สอนเพื่อรู้จริงเห็นจริง เวลาปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าแล้วต้องรู้จริงเห็นจริงอย่างนั้น ศาสนาหรือธรรมของพระพุทธเจ้านี้เป็นอกาลิโก ไม่เลือกว่ากาลสถานที่หรือเวลาใด ๆ ทั้งนั้น เหมือนกับกิเลสไม่เลือกกาลสถานที่เวล่ำเวลา ทำให้เกิดกิเลสเมื่อไรเกิด ทำให้เกิดบุญเมื่อไรเกิด ทำให้เกิดบาปเมื่อไรเกิดได้ด้วยกัน นี่เรียกว่าธรรมเป็นอกาลิโก กิเลสก็เป็นอกาลิโก

ผู้ปฏิบัติตามธรรมแล้วไม่ต้องพูดถึงว่า พระพุทธเจ้าปรินิพพานเวลาเท่านั้นเวลาเท่านั้น จะสิ้นมรรคผลนิพพาน อันนั้นเป็นกิเลสหลอกคนให้ทำความชั่วช้าลามก แต่กิเลสมันครองหัวใจเรา บีบบังคับหัวใจเราอยู่ตลอดเวลา แล้วเมื่อไรมันจะสิ้นสุด กาลนั้นสมัยนี้ไม่เห็นมีในกิเลส เวลาล่วงไปเท่านั้นปีเท่านั้นปีกิเลสจะค่อยหลุดลอยออกไป จนกระทั่งกิเลสหมดไปในปีเท่านั้นเท่านั้น กิเลสไม่เห็นว่ามี ก็เพราะต่างคนต่างสร้าง ต่างคนต่างพอใจ ต่างคนต่างชวนชวาย ต่างคนต่างส่งเสริมพอกพูนกิเลส เอาปุ๋ยพอกพูนกิเลสตลอดเวลา แล้วจะให้กิเลสมันตายไปได้ยังไง ก็มีแต่เจริญงอกงามแล้วบีบบังคับหัวใจโลกให้เกิดความเดือดร้อนวุ่นวายไปหมด

เราเห็นว่าโลกเจริญ เจริญที่ไหนเวลานี้ เราอยากขอนำธรรมะมาถามพี่น้องทั้งหลายซึ่งเป็นชาวพุทธว่า โลกเจริญมันเจริญที่ไหนกัน เจริญที่อัฐ ที่ปูน ที่หิน ที่ทราย เทรอ อัฐเป็นอัฐ ปูนเป็นปูน หินเป็นหิน ทรายเป็นทราย วัตถุต่าง ๆ แร่ธาตุต่าง ๆ เป็นวัตถุและแร่ธาตุต่าง ๆ ไม่ใช่ความสุขความเจริญ ความสุขความเจริญและความเสื่อมทรามความทุกข์ร้อนทั้งหลายอยู่ที่หัวใจของคน

หัวใจของเรามีไหมมีความทุกข์ไหม ถามตัวเอง มันทุกข์เพราะเหตุผลกลไกอะไร ก็ทุกข์เพราะกิเลสย้ายดีแหลกลอยู่ตลอดเวลา ด้วยอำนาจแห่งการเสริมมันนั่นแหละ ถ้ามีธรรมเข้ากำจัดปิดเป่าแล้วก็เหมือนกับมีน้ำดับไฟ เมื่อน้ำดับไฟแล้วไฟก็ยอมสงบลงไป มีธรรมเข้าไปดับ กิเลสตัณหาทั้งหลายมันก็ค่อยสงบตัวลงไป ดังที่อาราธนา มยฺกนฺเต อยู่ตะกัณฺเฐ ว่าเฉย ๆ ไม่ได้ไปดับไฟ

นี้แลคือน้ำดับไฟ ศิลหานี้แลสำหรับฆราวาสเป็นน้ำดับไฟ ปาณาฯ อย่าฆ่า ฆ่า เขากับฆ่าเราก็มีน้ำหนักร่วมกัน อทินนาฯ อย่าลักของเขา ขโมยของเขา มีโทษเท่ากันกับ ขโมยของเรา ฆ่าเขาเหมือนกันเหมือนกันกับฆ่าเรา มีน้ำหนักร่วมกัน เขาก็รักชีวิตของเขา เราก็รักชีวิตของเรา ถ้าเขาจะมาฆ่าเราบ้างได้ไหม เราต้องถามตัวเองเสียก่อนก่อนที่จะไปฆ่าเขา ถ้าเราไปฆ่าเขาได้แต่เขาฆ่าเราไม่ได้ นี่ไม่ใช่เรื่องของธรรม เป็นเรื่องของกิเลสหลอกคน เป็นความอยากเป็นความโมโหโทโสแล้วฆ่าใครไม่นึกถึงบุญถึงบาปต่างหาก อทินนาฯ ก็เหมือนกัน สมบัติของใครใคร่รัก สมบัติของใครใคร่สงวน

สำหรับจิตใจเป็นสิ่งที่สำคัญมาก สมบัติเงินทองข้าวของหมดไปมาน้อยเพียงไรก็ไม่ค่อยรุนแรง แต่ถ้าถึงใจแล้วรุนแรง เช่นอย่างให้กันด้วยความพอกพองใจ ให้เป็นล้าน ๆ ดังที่พี่น้องชาวไทยทั้งหลายรวมหัวกันมา เอาเงินมามอบให้ธนาคารแห่งชาติวันนี้ ให้เท่าไรก็ไม่เสียหาย ให้เท่าไรยิ่งชุ่มยิ่งเย็น ยิ่งมีความยิ้มแย้มแจ่มใสทั่วหน้ากัน นี่ให้ด้วยความเต็มใจเป็นอย่างนี้ ถ้ามาแย่งมาชิงกันไปโดยเขาไม่ให้อย่างนี้ มีความเจ็บแสบมากที่จิตใจ เคียดแค้นถึงกับฆ่ากันได้แม้เข็มเล่มเดียวก็ตาม มีพิษมีสงถึงขนาดที่ฆ่ากันได้ นั่นแล ท่านจึงห้าม

กาเมสุ มิจฉาจาร เมียเราเรารักไหม ตัวเขาเขารักไหม ต้องคิด ไม่คิดไม่ได้ ถ้าหากว่าเราไปล่วงเกินเมียเขา ผู้หญิงคนอื่นซึ่งไม่ใช่เป็นของตัวเอง เราไปล่วงเกินเขาได้ หากว่าเขากลับมาล่วงเกินภรรยาเราได้ไหม ถ้าไม่ได้อย่าทำ ต้องคิดอย่างนั้นขึ้นมาใจ ถ้าหากว่าเราเป็นนักกีฬาจริง ๆ แล้ว เขาจะมาล่วงเกินเมียของเราก็ได้ เอ้า เปิดผ้าเลย ไม่ต้องนุ่งขึ้นนุ่งผ้าเปิดเลย บ้านไหนเรือนใดขึ้นได้ทั้งนั้น ล่วงเกินกันได้ทั้งนั้น ให้มันเก่งกว่าหมานั่นซิ ถ้าเก่งขนาดนั้นแล้วเก่งจริงหมาสู้ไม่ได้ว่างั้นเถอะ เปิดกันเลยไม่ต้องนุ่งเสื้อนุ่งผ้า บ้านใดเรือนใดหญิงใดชายใดเอาไปได้หมด พันไปได้หมด นี่เรียกว่ากิเลสแสดงลวดลาย คนไม่มีศีลเป็นอย่างนั้น หมดตายอายุ

ที่นี้เราทำได้ไหมถามตัวเองซิ ถ้าเราทำไม่ได้ อย่าทำ กาเมสุ มิจฉาจาร พระพุทธเจ้าท่านรักษาน้ำใจคน นี้ละศีลธรรมข้อนี้เป็นศีลธรรมที่รักษาน้ำใจกัน สามภรรยารักษาศีลข้อนี้อย่างเข้มงวดกวดขันแล้ว มีความไว้วางใจ มีความอบอุ่น มีความพึงเป็นพึงตายกันได้ไม่ระแคะระคาย นี่ศีลธรรมคุ้มครองรักษา ถ้าให้กิเลสตัวกาเมมาคุ้มครองรักษา โห้ มักลากไปไม่รู้กี่คน เมียก็คนผัวก็คนหมาสู้ไม่ได้นะ หมามันมีเมียไม่กี่ตัวมีผัวไม่กี่ตัว แต่คนมีมากเท่าไร ยิ่งยศฐาบรรดาศักดิ์สูงเท่าไรยิ่งเป็นบ้าเรื่องกาเมสุ มิจฉาจาร เมียจนจะกระอักเลือดตาย เป็นอย่างนั้นนะ

ส่วนมากผู้ชายเป็นมากกว่าผู้หญิง สำหรับกิเลสตัณหา มีด้วยกันทุกคน แต่ส่วนมากที่เด่นชัดก็คือผู้ชายของเราถือศักดิ์ว่าตัวเป็นผู้ชาย มีอำนาจวาสนามาก หรือมี

มานี้ตั้งแต่วันที่ ๑๒ เดือนเมษาฯ มากก็ได้เงินหนึ่งล้านกว่า อย่างที่ได้นำมามอบให้
ธนาคารชาติวันนี้ นี่เป็นผลแห่งการบริจาคของพี่น้องทั้งหลาย และต่อไปนี้เราก็จะ
บริจาคกันไม่หยุดไม่ถอยเพื่อชาติของเรา

ชาติเป็นของสำคัญมาก เราทุกคนอยู่ด้วยชาติ ไม่ได้เป็นใหญ่เป็นโตโดยลำพัง
ตัวของเราเอง ถ้าชาติล่มจมไปเสียเราจะอยู่ยังไง เราจะลอยตัวอยู่ได้คนเดียวมีอย่างเห
รอนในโลก เป็นมหาเศรษฐีก็จมไปด้วยกัน เพราะฉะนั้นจึงขอให้พากันต่างคนต่างช่วย
ชาติของเราให้ฟื้นขึ้นมา หลวงตาบัวนั้นก็ได้พยายามทำขึ้นมา

เรื่องธรรมเหล่านี้แต่ก่อนเราไม่เคยพูดนะ วันนี้ก็ยังจะได้พูดให้พี่น้องทั้งหลาย
ฟังเบื้องหลังของหลวงตาบัวเป็นยังไง เบื้องหลังของหลวงตาบัว ที่แรกบวชเข้ามาแล้วก็
ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน นี่จะเล่าประวัติหมายความว่าปุมหลังย่อ ๆ ให้พี่น้องทั้งหลายฟังว่า
สมควรเป็นผู้นำอย่างไรหรือไม่ เรียนหนังสือเสร็จแล้วมีความมุ่งหวังต่อมรรคผล
นิพพาน มีความหวังอย่างแรงกล้า แต่มีข้อสงสัย นี่ละเรียนมามากขนาดไหนก็ตาม เป็น
มหากก็ตาม แแบกมหาเข้าไปหาหลวงปู่มันเพราะแก้ตัวเองไม่ได้ เรียนมามากน้อยจนเป็น
ชั้นมหาแล้วยังช่วยตัวเองไม่ได้ จึงต้องวิ่งไปหาหลวงปู่มัน

พอไปหาท่านท่านก็จีเอาเลยทีเดียว เหมือนกับท่านมีเรดาร์จับไว้เลย ทือ ท่าน
มาหามรรคผลนิพพาน มรรคผลนิพพานอยู่ที่ไหนท่านถาม ดินเป็นดิน น้ำเป็นน้ำ ลม
เป็นลม ไฟเป็นไฟ ฟ้าอากาศเป็นฟ้าอากาศ แร่ธาตุต่าง ๆ เป็นของเขาเอง เขาไม่ได้
เป็นมรรคผลนิพพาน เขาไม่ได้เป็นกิเลส กิเลสจริง ๆ มรรคผลนิพพานจริง ๆ อยู่ที่หัว
ใจ ๆ ขอให้ท่านกำหนดจิตจ่อด้วยสติที่หัวใจ ท่านจะเห็นความเคลื่อนไหวของทั้งธรรม
ของทั้งกิเลสอยู่ภายในใจ แล้วในขณะเดียวกันท่านจะเห็นมรรคผลนิพพานไปโดยลำดับ
ลำดับ

ขอให้ท่านตั้งจิตลงในที่นี้ด้วยจิตตภาวนา มรรคผลนิพพานไม่อยู่ที่ไหน อยู่ที่หัว
ใจ อย่าไปสืมนั่นสืมนี่ตัวว่าอยู่ในกาลนั้นสถานที่นั้นที่นี้ เมืองอินดงอินเดียเมืองนั้นเมือง
นี้ เมืองไหนก็เป็นแผ่นดินแผ่นฟ้าเหมือนกัน แต่กิเลสมันไม่อยู่ มันอยู่ที่หัวใจคน ให้
พิจารณาหัวใจเราให้ดี ให้เริ่มตั้งแต่บัดนี้ นี่ท่านสอน จนกระทั่งเป็นที่ลงใจ มรรคผล
นิพพานท่านครองไว้เรียบร้อยแล้ว เหมือนหนึ่งว่าท่านยื่นออกมาให้เราดู นี่นะเห็นไหม
มรรคผลนิพพาน ๆ ตาบอดเหרות่านอยากว่าอย่างนั้น แต่ท่านก็ไม่ได้ว่าแหละ เราก็
คิดด้วยความเชื่อซำของเราว่า มรรคผลนิพพานไปคว่ำที่เมืองอินดงอินเดียนู่น ไม่ได้อยู่
ที่หัวใจ กิเลสอยู่ที่หัวใจไม่มอง

เมื่อเวลาท่านเทศน์ให้ฟังอย่างถึงใจแล้วก็ ตั้งแต่บัดนั้นมาก้าวขึ้นสู่เวทีพึดกับ
กิเลส จะเอาให้ได้ ให้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้ให้ได้ อย่างอื่นไม่เอา กิเลสไม่ตายเรา

ต้องตาย ขึ้นเวทีแล้วพีดกับกิเลส กิเลสไม่ฟังเราต้องฟัง มีสองอย่างเท่านั้น ที่จะให้เป็น คู่แข่งกันต่อไปอีกไม่ได้แล้ว ตั้งแต่บัดนั้นมา นี้จะเรียกว่าซุลมุนวุ่นวาย ทุกข์ที่สุดในโลก นี้ ขอเรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ไม่มีอะไรที่จะเป็นกองทุกข์มากกว่าการฆ่ากิเลส ด้วยความทุกข์ทรมานแสนสาหัส

ไปบางแห่งเขาตีเถาะประชุมลูกบ้านให้มาดูเรา เขาว่าเราตายแล้ว เพราะอยู่ใน ป่าในเขาไม่ฉันอาหาร เพราะการฉันอาหารนั้นเป็นการเสริมธาตุเสริมชั้น การเสริม ธาตุเสริมชั้นก็เป็นการเสริมกิเลสค้นหาไปในตัว จึงต้องผ่อนทางอาหาร อดทางอาหาร เพื่อการภาวนาได้ก้าวหน้า ๆ ด้วยเหตุนี้จึงได้รับความทุกข์ความทรมานมาก เวลาอด อาหารหลายวันเข้าไปเท่าไร ๆ การภาวนายิ่งดี ๆ ยิ่งสว่างกระจ่างแจ้งขึ้นโดยลำดับ ที่นี้ ธาตุชั้นจะไปไม่รอดแล้ว แต่จิตนั้นเหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้า ต่างกันอย่างนั้นนะ ระหว่างธาตุชั้นกับจิตต่างกันอย่างนั้น เพราะฉะนั้นจึงต้องได้จำเป็นต้องอดไป ๆ เพื่อ ภาวนาดีขึ้น ๆ จนกระทั่งเขาตีเถาะประชุมกันไปดูเรา เขานึกว่าเราตายแล้ว นี่ทุกข์ใหม่ ฟังซิ

เจ้าของบำเพ็ญเจ้าของยังไม่รู้จักเป็นจักตายพีดกับกิเลส แต่คนอยู่ภายนอกใน บ้านในเรือนเขายังรู้จักว่าเราจะตาย เขาให้ตีเถาะประชุมลูกบ้านให้มาดูเรา นั่นแหละหนัก ไหมพิจารณาซิ ตั้งแต่บัดนั้นละ ตั้งแต่เชือหลวงปู่ขึ้นมาเต็มหัวใจแล้วการพีดกับกิเลสก็ เอาอย่างถึงพริกถึงขิงถึงเป็นถึงตาย ไม่ได้เป็นพระอรหันต์เป็นไม่หยุด ตายก็ตาย เป็นก็เป็น ผากจิตใจนี้ไว้ฝากชีวิตนี้ไว้กับความเป็นพระอรหันต์เท่านั้น

ตั้งแต่นั้นมาความทุกข์นี้แสนสาหัส เหมือนกับว่าไม่ลืมหลืมตาดูนั้นดูนี้ ไม่ดู ดู สิ่งใดที่จะเป็นกิเลส ฟังสิ่งใดที่จะเป็นกิเลส ไม่ยอมดูไม่ยอมฟัง ไม่ยอมสัมผัส ไม่ยอม เกี่ยวข้อง ตัดกิเลสลงไปโดยลำดับทั้ง ๆ ที่มันอยาก กิเลสคือความอยาก มันอยากไปใน สิ่งที่จะพอกพูนทุกข์มาสู่หัวใจเรานั้นแล ที่นี้ธรรมมีก็ตัดกันไว้ ๆ นี้เรียกว่าการทรมาน ตัวเอง การฝึกตัวเองคนเราเป็นอย่างนี้ ต้องฝึกบ้างซิ เมื่อทำกันเต็มเหนี่ยวไม่หยุดไม่ ถอย กิเลสก็อ่อนกำลังลง ๆ สติก็ดีขึ้น สมาธิดีขึ้น ปัญญาดีขึ้นโดยลำดับ จนกระทั่งถึง ปัญญาฆ่ากิเลสได้โดยแท้จริง

ปัญญาที่เราเรียนจากภาคปริยัตินี้เป็นปัญญาความจำ ฆ่ากิเลสไม่ได้ ก็เห็น ประจักษ์ใจ ปัญญาฆ่ากิเลสคือปัญญาภายใน เฉพาะอย่างยิ่งภาวนามยปัญญา เป็น ปัญญาเกิดขึ้นจากการภาวนาล้วน ๆ นี้แหละคือปัญญาฆ่ากิเลสโดยตรง ประจักษ์กับหัวใจ ไม่ต้องไปถามใคร ปริยัตินี้เหมือนอยู่คนละฟากฟ้าแดนดิน ห่างไกลกันมากกับปัญญาที่ เกิดขึ้นจากภาคปฏิบัติ ฆ่ากิเลสไปโดยลำดับ จนกระทั่งถึงมหาสติมหาปัญญา ไม่ต้องไป ทูลถามพระพุทธเจ้า เป็นอยู่กับหัวใจของทุกคน

เพราะกิเลสมีอยู่กับหัวใจของทุกคนไม่ต้องถามใครก็รู้ ความโลภ ความโกรธ ความหลง ราคะตัณหาไม่ต้องไปถามกัน มีอยู่ที่หัวใจของทุกคน รู้ด้วยกันทุกคน อันนี้ก็เหมือนกัน สถิติปัญญา มีความแก่กล้าสามารถขนาดไหนรู้ในตัวเอง กิเลสค่อยหลุดลอยออกไป ๆ ด้วยปัญญาประเภทใดก็รู้ได้ชัด ๆ พลาดเสียจนกิเลสพังลงเวทีไม่มีอะไรเหลือแล้ว เผาศพกิเลสเรียบร้อยในคืนวันแรม ๑๔ ค่ำ เดือนหก ๒๔๙๓ ที่วัดดอยธรรมเจดีย์

นี่เราได้ช่วยชะงักกับกิเลสมาตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งปานนี้ แต่เราไม่เคยพูดว่าเรารู้ เราเห็น ฟังมาเปิดอกในปีนี้ ปีนี้เป็นปีที่จะช่วยชาติด้วยอำนาจแห่งความเมตตาสะท้อนหัวใจอยู่ไม่ได้ และการที่จะมาพูดนี้เพราะอะไร ต้องพูดปุมหลังภูมิหลังว่าสมควรเป็นผู้ นำประการใดหรือไม่ หรืออยู่ ๆ ก็เอาหัวชนฝามาเป็นผู้นำอย่างนั้น จึงต้องเรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบในปุมหลังของตน ว่าสมควรจะเป็นผู้นำประการใดหรือไม่ ให้นำไปพิจารณาเอา

นี่ละพอหลังจากนั้นแล้วเราก็ทำประโยชน์เรื่อยมา ไม่มีหยุดมีถอยการทำประโยชน์ให้โลก สมกับความเมตตาที่มีประจำใจครอบโลกธาตุ อย่าว่าครอบเพียงประเทศไทยเรานี้เลย ครอบโลกธาตุ จึงทำประโยชน์เรื่อยมาแต่เริ่มแรก มีเท่าไรหมดเนื้อหมดตัว วัดป่าบ้านตาดไม่เคยเก็บไม่เคยสั่งสมอะไรทั้งนั้น ตั้งแต่สร้างวัดมาถึงปีนี้เป็น ๔๓ ปี นี่เราทำประโยชน์ให้โลก แต่ทำอยู่ใต้ดิน ใครจะไปออกหนังสือพิมพ์ข่าวต่าง ๆ นี่เราไม่ยอมออก

เพราะสมบัติเงินทองทั้งหลายเหล่านี้ มาจากบรรดาพี่น้องลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลาย เขานำมาบริจาค แล้วเราทำงานแทนเขาต่างหาก แล้วทำแล้วจะมาเสนอหน้าแต่ตัวคนเดียวไม่สมควรอย่างยิ่ง ไม่ให้ลงข่าว จึงเรียกว่าทำอยู่ใต้ดิน สร้างโรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล ไม่ทราบก็หลัง โรงพยาบาลก็ตั้งร้อยกว่าหลัง หลังหนึ่งร้อยเมื่อไร บางหลังตั้ง ๖๐ ล้านก็มี เพราะสร้างใหญ่โตตามความจำเป็น นอกนั้นก็เป็นล้าน ๆ ฟังชิตตั้งร้อยกว่าโรง แล้วโรงเรียนไม่ทราบเท่าไร การสงเคราะห์สงหาคนทุกชั้นคนจนไม่ว่าภาคไหน ๆ ช่วยทั้งนั้น ช่วยทุกแบบจนไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว

สุดท้ายก็มาเห็นเหตุการณ์ในเมืองไทยของเราแน่ละ พิจารณาหาทางออกจะออกด้วยวิธีใด คณะใด ผู้ใด จะเป็นผู้สามารถนำออกด้วยความปลอดภัยพอที่จะทรงตัวอยู่ได้บ้าง พิจารณาที่ไหนมันก็ตีบตันอันตู่ สุดท้ายก็มาออกช่องหลวงตาบัวซึ่งเป็นช่องแคบ ๆ นี่แหละ แต่ช่องนี้แน่ใจว่าปลอดภัย ด้วยความสุจริตยุติธรรมเป็นทางเดินเพื่อความปลอดภัย เราจึงได้ประกาศตนของเราออกมาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายดังปรากฏตัวอยู่เวลานี้

วันนี้จึงมีความปลื้มอกปลื้มใจ เห็นพี่น้องทั้งหลายพร้อมหน้ากัน มาฟังเทศน์ฟังธรรมและมาบริจาค ด้วยความเสียสละทุกคน ๆ เรื่อยมา ตั้งแต่วันที่ ๑๒ เมษายน จนกระทั่งปานนี้ เราก็พยายามเก็บส่งสมเงินมาได้ล้นกว่าดอลลาร์ นี่ก็เพราะกำลังวังชา ความสามารถ ความรักชาติ ความสามัคคีของพี่น้องทั้งหลายที่หนุนมา นี้แลคือทางเดินเพื่อความเจริญรุ่งเรืองของชาติไทยเรา นี่คือทางแห่งความแน่นหนามั่นคงของชาติไทยเรา เกิดขึ้นจากการรักชาติ เกิดขึ้นจากเสียสละ เกิดขึ้นจากความสามัคคี เกิดขึ้นจากการพลีชีพของเราด้วยการเสียสละ

เพราะฉะนั้นจึงขอให้พี่น้องทั้งหลายร่วมมือร่วมใจช่วยกันไปเป็นลำดับ เราไม่ต้องถอย เหมือนกันกับเรารับประทาน รับประทานค่านี้ไม่พอ สองค่าเข้าไป สามค่าเข้าไป จนกระทั่งอิมพอแล้วหยุดเอง ถ้าหากว่าไม่พอยังไม่หยุด หิวมากต้องไม่หยุดรับประทานนะ อันนี้เหมือนกัน เราช่วยเราต้องช่วยให้เต็มเหนี่ยว ช่วยแล้วหยุด ๆ หย่อน ๆ ใช้ไม่ได้นะ จะทำบ้านเมืองของเราให้ล่มจมได้จริง ๆ

บ้านเมืองล่มจมก็เท่ากับเราแต่ละคน ๆ ล่มจมนั่นเองจะเป็นอะไรไป ชาติอยู่ไม่ได้เราก็อยู่ไม่ได้ ชาติเป็นทุกข์เราก็เป็นทุกข์ กระเทือนกันหมดทั่วประเทศไทย เพราะฉะนั้นจึงต้องได้ช่วยกันชวนชวนให้เต็มความสามารถของทุก ๆ ท่าน นี่ก็เป็นกาลชั้นเริ่มแรกของเรา ที่ได้นำสมบัติเงินทองที่เป็นน้ำใจของพี่น้องทั้งหลายมาบริจาค เป็นสักขีพยานในวันนี้ แล้วต่อไปก็ให้ต่างคนต่างพยายามช่วยกันเต็มความสามารถของทุกคน ๆ เมืองไทยของเราก็จะมีความเจริญรุ่งเรือง

การแสดงธรรมนี้ก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา หากว่าเทศน์ว่าการผิดพลาดประการใด ก็ขออภัยจากบรรดาพี่น้องทั้งหลายด้วย เพราะภาษานี้เป็นภาษาของธรรม ภาษาของธรรมกับภาษาของกิเลสต่างกัน ภาษาของกิเลสก็ตั้งที่เคยเล่าแล้ว ภาษาของธรรมนี้ตรงไปตรงมา เป็นภาษาที่สะอาด ถ้าหากว่าผิดพลาดประการใดก็หวังว่าได้รับอภัยจากบรรดาพี่น้องทั้งหลาย และขออานิสงส์แห่งบุญกรรมดีของเราที่สร้างมหากุศลในคราวนี้ จงดลบันดาลให้พี่น้องทั้งหลายมีความสุขความเจริญรุ่งเรืองไปโดยลำดับโดยทั่วหน้ากันเทอญ